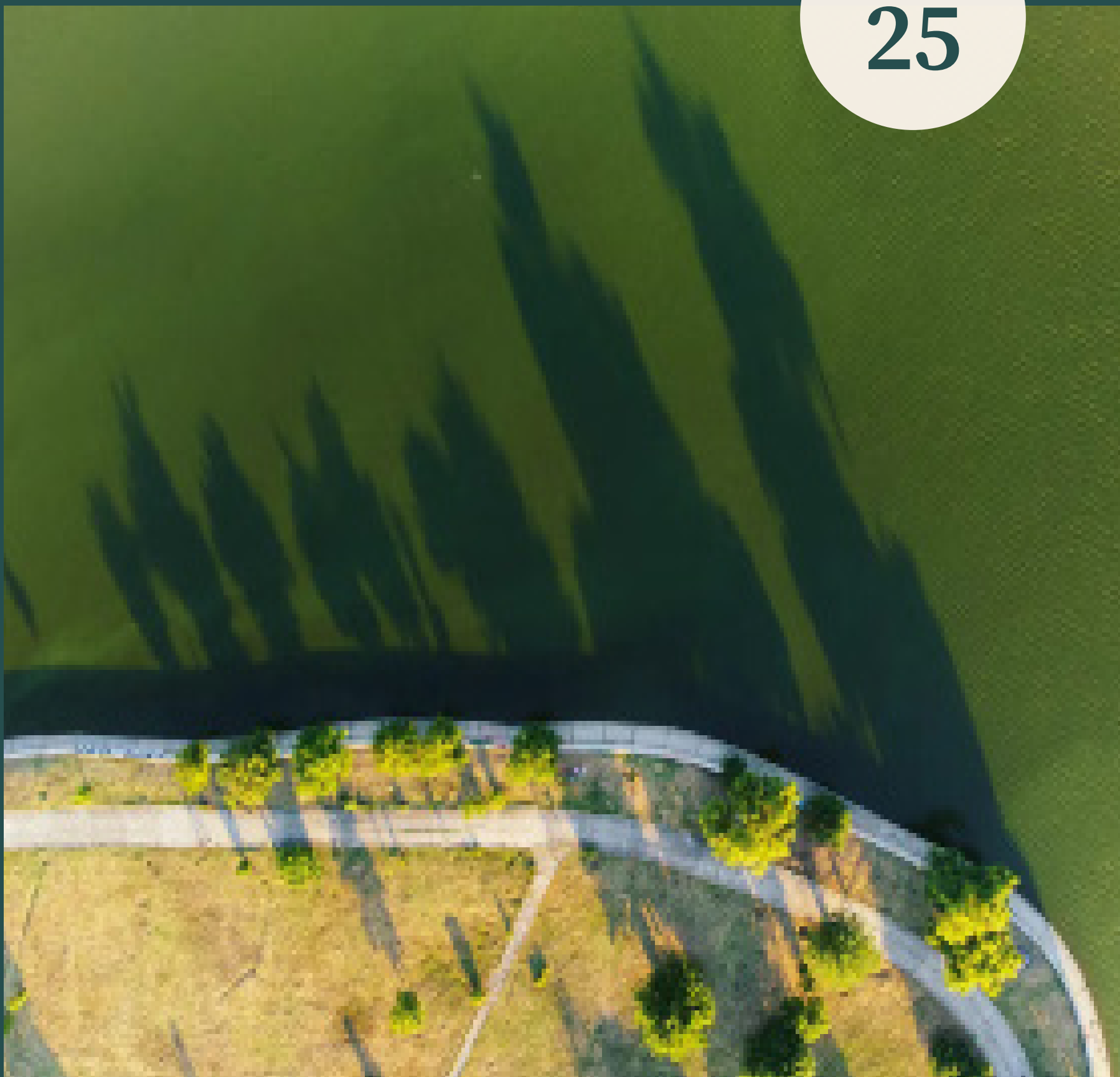

Noiembrie | 2022

Nr.
25

Mozaic Moisil

ISSN 2734 - 7486, ISSN-L 2734 – 7486

FAMILIA

Pentru mine, familia înseamnă iubire. Îmi iubesc părinții, fratele, bunicii, verișorii, unchii, mătușile, animalele și tot ceea ce ne înconjoară.

Eu consider întreaga noastră planetă ca fiind parte din familia mea pentru că este casa mea și o iubesc.

Am constatat că în ziua de astăzi noi neglijăm natura și am uitat cu totul să simțim lumea reală, pentru că petrecem prea mult în lumea virtuală. Nu ne gândim la faptele noastre și la consecințele acestora, nu realizăm că ne rănim.

Îmi doresc ca eu să le arăt oamenilor că trebuie să ne pese, că trebuie să acționăm și să ne unim cu toții, ca o adevărată familie, pentru a proteja mediul în care trăim. Vreau să le reamintesc tuturor că, de fapt, noi reprezentăm o parte din el.

Am realizat că trebuie să ne luptăm pentru a obține ceea ce ne dorim, să luptăm pentru bine.

Maia Alexandra Gordiciuc

Familia, un climat emoțional

Am simțit tema acestui număr al revistei pe cât de provocatoare, pe atât de frumoasă.

De ce provocatoare?

Cred că „familie” este un concept pe care îl luăm de-a gata și rareori ne gândim cu adevărat la semnificația sa.

De ce frumoasă?

Cred în conceptul de familie și este un prilej minunat de a reflecta în scris la modul în care acest concept s-a îmbogățit cu noi conotații pe parcursul dezvoltării mele ca om.

Așadar, înainte de a lăsa creionul să lunece pe foaie (încă scriu ciorne – am crescut pe vremea când trimiteam scrisori acasă și altfel îmi curg ideile pe foaie decât pe tastatura laptopului) am simțit nevoia să merg înapoi la dicționar:

„familie – grup de unul sau mai mulți părinți și copiii lor, trăind împreună într-o locuință”

Am revizitat rapid câteva file din cartea vieții mele și mi-am dat seama că m-am născut și am crescut într-un oraș, am învățat la Universitate în alt oraș, apoi am trăit o vreme în al treilea și m-am stabilit în al patrulea cu partenerul de viață, unde am și dat naștere fiului nostru. Mă întreb unde ne-o mai duce viața?! Fac referire aici la aceste aspecte pentru că, pe nesimțite, percepția mea despre familie s-a transformat.

Poate în trecut asociazam acest cuvânt cu un loc, însă astăzi îl asociez mai mult cu stări, emoții și senzații. Nu-i așa că și voi vă gândiți uneori la gustul gogoșilor făcute de bunica în copilărie? Sau la chifteluțele făcute de mama? Sau la murăturile puse de tata? Sau ... voi la ce vă gândiți? Acestea – oricare ar fi acestea pentru voi – sunt

amintiri intime. Pentru mine familia este despre gusturi pe care le rememorez, mirosuri pe care le evoc, sunete pe care le aud aievea, atingeri calde pe care le simt.

Din această perspectivă, familia este despre un climat emoțional pozitiv, despre încredere, siguranță psihologică, blândețe, căldură, sprijin necondiționat, ascultare fără judecată.

Emoțiile acestea, pe care eu le simt a fi unele sănătoase și adecvate, ne ajută să creștem, să ne maturizăm, să avem încredere în noi înșine, să trăim viața cu bucurie și entuziasm.

Prin ochii mei, familia se vede ca fiind „locul” adecvat pentru a crea aceste sentimente de siguranță, siguranță că poți spune ce gândești și ce simți, ce visezi, siguranță că poți fi tu însuși/însăși.

Din unghiul meu, familia este „locul” unde mă pot conecta prin firele nevăzute ale afinităților comune, dincolo de firele biologice, ale sangvinității. În lumina aceasta, familia poate include părinți, frați, surori, bunici, dar și prieteni, educatori, învățători, profesori, mentori.

În ultimii ani am auzit de multe ori dezbateri care se refereau la întrebarea „Oare familia tradițională va dispărea?” În maniera în care o percep eu astăzi și pe care am împărtășit-o aici cu voi, sunt sigură că nu. Avem nevoie să fim conectați unii cu alții, iar familia este despre conectare.

Veți recunoaște familia dacă simțiți nevoia să spuneți: „Doar ține-mă de mână!” și veți auzi înapoi:

„Sunt aici, cu tine.”

Cristina Țirulnic

SOȚII ARNOLFINI

Povestea acestui tablou este fascinantă de la ceea ce se știe despre el și până la ceea ce se poate descoperi, privindu-l cu atenție.

Jan van Eyck, pictor flamand, născut în jurul anilor 1390, este un important reprezentant al Renașterii timpurii în pictura olandeză. A pictat scene laice și religioase.

Lucrarea „Soții Arnolfini” este realizată în ulei pe lemn de stejar și reprezintă o familie de negustori de pânzeturi, pe Giovanni Arnolfini împreună cu soția sa, Giovanna Cenami. Cei doi sunt amplasați într-un decor luxuriant al vremii respective, purtând haine scumpe și bijuterii prețioase, fiind înconjurați de elemente ce fac trimiteri către simbolistica vieții și a morții.

Candelabrul de alamă, oglinda convexă cu scene reprezentând Patimile Domnului, portocalele sunt semne al bogăției. Vederea în oglindă reprezintă reflexia celor doi, dar și a unui personaj îmbrăcat în roșu, cel mai probabil, pictorul. Elementele simboliste, precum câinele, semnifică loialitatea, verdele rochiei Giovannei duce cu gândul la speranța

de a deveni mamă, candelabrul are o lumânare aprinsă pe partea lui Giovanni, în contrast cu cea consumată pe partea soției sale, ca simbol al vieții și al morții.

La prima vedere, imaginea soției duce cu gândul la femeia însărcinată, acest lucru este sugerat de abundența veșmântului, pentru că, așa cum am spus mai sus, Giovanni Arnolfini era un negustor de pânzeturi. În acea vreme, cu cât o persoană era mai înveșmântată în mai multe pânzeturi, cu atât mai mult își demonstra statutul social înalt.

Un alt aspect este acela ca Giovanna Cenami a murit tânără, fără să fi avut copii, ba chiar mai mult, se crede ca acest tablou este unul memorial, Giovanna Cenami fiind deja moartă când el a fost realizat. O simbolistică în acest sens este redarea scenelor biblice ale Patimilor Lui Hristos regăsite pe rama oglinzii și care, pe partea dinspre Giovanni Arnolfini, reprezintă scene de când Iisus era în viață, iar pe partea dinspre Giovanna, scenele reprezintă moartea și Învierea Lui Hristos.

Andreea Bunea

Menestrel și gustul amintirilor

Tramvaiul hurducăne pe șine. În lumina slabă din interior, pasagerii picotesc pe scaune. E dimineată geroasă de decembrie, afară e întuneric și doar luminițele ce împodobesc străzile înveselesc atmosfera. O fulguială ușoară încearcă să acopere orașul. Ne-am oprit în stație, urcă călători. Între ei, un tânăr student cu chip vesel și cu o chitară de gât. Când toată lumea se aștepta mai puțin începe: „Te uită cum ninge decembre...” și glasul său melodos, plin de optimism, scutură întreaga torpeală.

„Te uită cum ninge decembre...” copilul urcat pe scăunelul de lângă plită stă cu nasul lipit de fereastră, privește colindătorii. Bunicul pune lemne pe foc, iar bunica pregătește sarmalele, coace pâine și cozonac. Ochii micuți stau ațintiți afară, dar urechile prind cuvinte parcă scoase din povești „crește pâinea, crește cozonacul”. Bunica a învelit aluatul în ștergare și el crește ca un copil. Nu ai voie să ieși pe ușă în acest timp „că dă înapoi”. Peste un timp miroase a pâine caldă, a cozonac. Primești o felie din care iese abur și iar te uiți pe fereastră: „ninge decembre...”.

„Te uită cum ninge decembre...” privești pe fereastră, apoi te streкори din pat. E noaptea magică. Părinții stau în bucătărie și pregătesc masa de Crăciun. Gătesc noaptea când toată lumea doarme, altfel gazele abia pâlpâie. Păș, păș mă furișez în sufragerie. Totul e aranjat pentru sărbătoare, iar bradul împrăștie un miros de pădure. Sub brad, acolo e locul meu preferat. Nu pentru cadouri, ci pentru a privi. Globulețele au sclipiri de poveste, parcă nu sunt reale. E liniște, iar afară zăpada cade încet: „ninge decembre...”

„Te uită cum ninge decembre...” un alt copil, cu plete aurii, stă cu năsucul lipit de fereastră. Zăpada s-a așternut pe acoperișurile caselor, firele de curent parcă sunt ghirlandeargintii. Copilul

privește, așteaptă să se lumineze ca să meargă în parc cu sania. Până atunci dă drumul la calculator și se mai uită încă o dată la „Spărgătorul de nuci”. A „căzut internetul” și micul omuleț se întoarce contrariat spre părinți...„Cum puteați trăi fără internet?”.

Hm... . Și încă ninge decembre. Tramvaiul s-a oprit, menestrelul vioi și-a încheiat cântecul, salută călătorii și dă să coboare. Un pasager îi întinde 10 lei. Tânărul mulțumește politicos și se pierde în întunericul dimineții. Nu era cerșetor, era doar un om ce într-o dimineată geroasă de iarnă a dat din prea plinul său sufletesc.

Apoi am privit în jur o secundă, o secundă parcă înțepenită. Cântecul revigorase pe toată lumea. Era o liniște și o pace desăvârșită. Dar vraja s-a destrămat. Valuri de călători grăbiți, posomorâți s-au urcat în tramvai și au rupt firul magic.

„Te uită cum ninge decembre...” - ...decembre cu gust de amintiri.

Camelia Ionescu

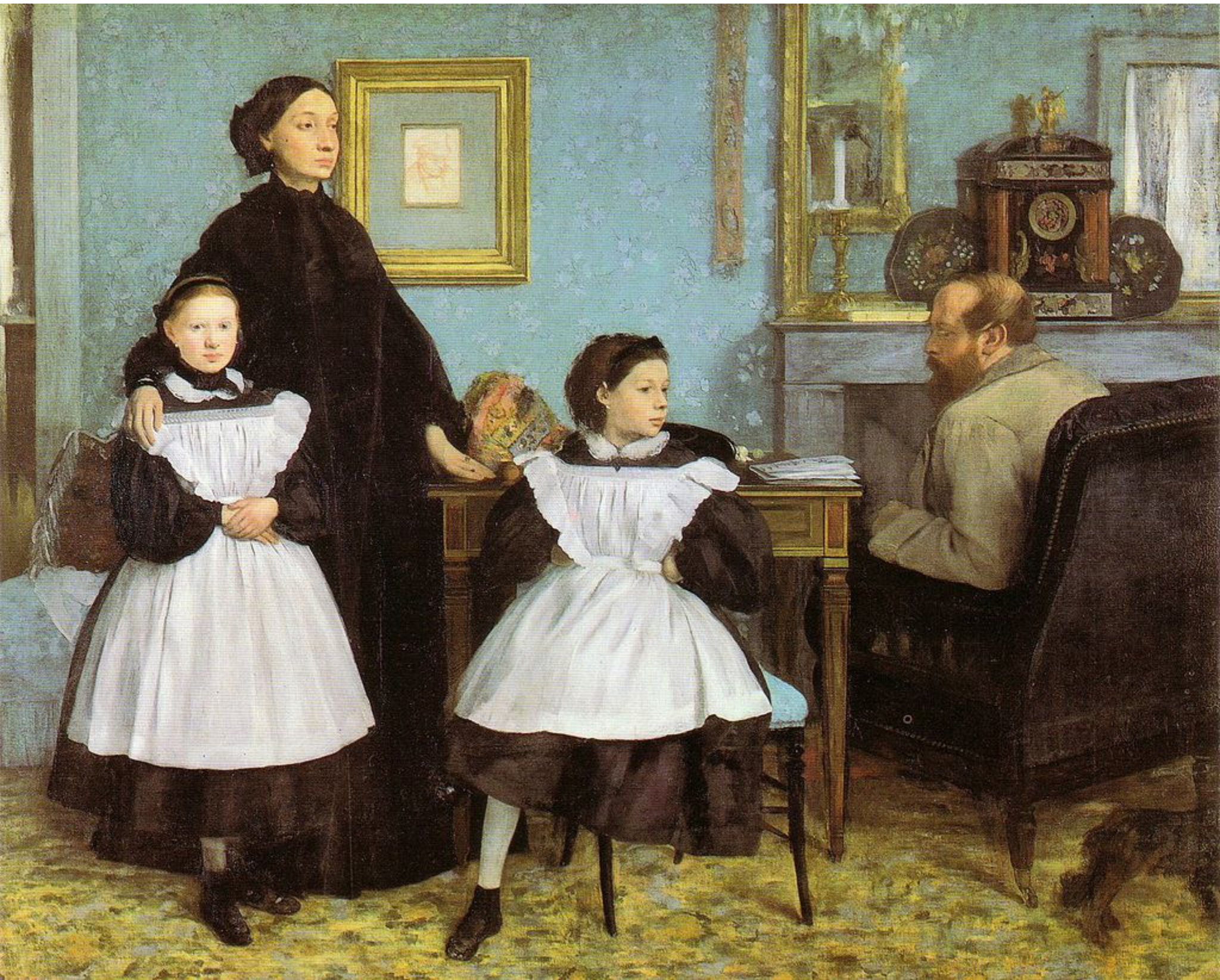
Familia în pictura universală

Rafael, „Sagrada Familia”, 1507

**Jan Steen, „Familia fericită”,
1668**

**Edgard Degas, „Familia Bellelli”,
1867**

**Frida Kahlo, „Portret de familie”,
1950
(tablou neterminat)**

Respiro teatral

Trupa colegiului nostru, Mozaic, va participa la Festivalul Vocea Teatrului Licean, a doua ediție.

Inițiativa aparține Primăriei Municipiului București, prin Direcția Cultură, Învățământ, Turism și PROEDUS. Anul trecut, la proiect au participat trupe de teatru din 5 licee bucureștene și profesioniști din teatrele MIC, METROPOLIS, EVREIESC DE STAT, BULANDRA și DRAMATURGILOR. Scopul proiectului este de a încuraja elevii pasionați de arta teatrală și de a susține și populariza teatrul în educație.

Andrei Marghescu

Andrei Marghescu

“For those who are lost, there will always be cities that feel like home.”
—Simon Van Booy, *Everything Beautiful Began After*

Pentru mine, relația dintre școală și familie este una de parteneriat, un parteneriat real și egal, care îl are în centru pe elev. Educația oricărui copil începe acasă și se continuă la școală, însă rolul familiei nu se încheie la poarta școlii.

Doar prin colaborare și sprijin reciproc între școală și familie se poate construi un sistem educațional care să corespundă nevoilor individuale ale fiecărui elev și care să conducă la atingerea potențialului maxim de dezvoltare al acestuia.

Consider că școala și familia trebuie să facă echipă, părinții și cadrele didactice să devină coechipieri de cursă lungă, conștienți de faptul că va fi o cursă cu multe obstacole peste care vor putea trece, doar împreună, dacă acțiunile lor vor fi permanent bazate pe dialog, sinceritate, loialitate și respect reciproc, dacă vor conștientiza că au un scop comun - EDUCAȚIA elevului/copilului pentru care fiecare dintre ei are aceeași responsabilitate.

Personal, cred extrem de tare în puterea lui ÎMPREUNĂ: profesor-părinte, acel ÎMPREUNĂ la puterea 2, care construiește aripi visurilor oricărui copil și care tot împreună se vor bucura peste ani de ceea ce au reușit să clădească: un viitor mai bun și mai frumos.

De-a lungul timpului, am putut constata că, acolo unde există o colaborare strânsă între școală și familie, se construiesc comunități școlare trainice, iar succesul școlar al elevilor e garantat.

Iuliana Constantinescu
(președinta Reprezentanței Sector 2, București, a Federației Naționale a Părinților)

Un fel de general în labirintul său

Andrei Marghescu

de Cosmin Bălan

Mă pregăteam să părăsesc sala de clasă. Când să-mi bag și ultima carte în ghiozdan, am auzit niște voci cunoscute. Nu le-am acordat mare importanță, amintindu-mi că n-aveam timp de trândăveală.

Ajuns în fața curții, îl așteptam pe tata să vină să mă ia cu mașina. Ploua afară, dar era o ploaie liniștită. Picăturile acelea se înfățișau în jurul meu asemenea unor dansatori, fiecare cu o mișcare cât mai unică, impresionantă, purtată de adierea ușoară a vântului ce-mi șuiera pe lângă urechi. Suprafața cristalină a lunii își trimitea adepții luminii către oraș, transformând monotonele picături în niște roci strălucitoare, învăluite pe de-a locuri de întunericul strașnic al nopții. Regina nopții veghea asupra orășenilor.

Stând și gândindu-mă la ziua ce trecuse, recunosc din depărtare plăcuța de înmatriculare a tatei, se apropia din ce în ce mai mult de mine cu fiecare secundă care se scurgea. Muream de nerăbdare să ajung acasă, să mă întind pe pat și să uit de tot, să nu-mi mai pese de nimeni și nimic, să fiu ultimul egoist. Mă ajuta sincer să mă detașez de la tot.

Mașina a ajuns, deschid ușa și intru. Mi-am pus centura și i-am făcut semn tatei că putea să plece. Gonea lin pe autostradă. Stâlpii de lumină se vedeau întocmai ca niște comete, probabil din cauza astigmatismului, dar nu mă deranja. Mă simțeam transportat într-un alt loc, un loc unde nu conta ceea ce făceam sau ceea ce gândeam, mă aflam undeva unde puteam să fiu eu însumi.

Dintr-o dată, am început să aud un țuit puternic. Nu se mai oprea, nu știam ce să fac.

Mi-am pus căștile și niște muzică, dar în zadar, sunetele acelea asurzitoare tot n-aveau de gând să-mi dea pace...

Tata mă întreabă:

—Și? Cum ți-a fost ziua?

Țiuitul parcă începu să scadă treptat.

—Poftim? i-am răspuns eu confuz.

—Ești în regulă? Te-am întrebat cum ți-a fost ziua.

—Aa, da, sunt bine. Am avut o zi foarte bună. Tu?

—La fel... Dar sigur ești bine? Pari debusolat, pierdut...

—Da, nu-ți face griji, sunt doar obosit. Dar tu, tu sigur ești în apele tale?

—Da... nu mă lua în seamă, la fel, oboseala e de vină...

Dialogul n-a mai continuat de acolo. Ajunși acasă, pornesc către camera mea. Mama mă strigă: —Ce faci, dragule? Cum ți-a fost ziua?

—Fantastică.

—Minunat! Hai să vii să mănânci, se răcește mâncarea. Te-ai descurcat la ore azi? Te-ai mai redresat și tu după nota aia de cinci?

Am strâns pumnul. Am început să respir foarte repede, și să bat subtil din picior.

—Desigur, am mai răspuns azi pe ici, pe colo.

—Bravo, fiule, adăugă și tata. Este bine că ai înțeles.

În acel moment, am răbufnit.

—Ce să înțeleg?!

Mama ridică ușor privirea.

—Dar ce e cu tonul acesta? Nu-ți este rușine?

—Nu măi, lui nu-i este, că doar atâta știe să facă, să ne enerveze și să pună paie pe foc.

Am început să strâng și mai tare pumnul.

—Mă duc în camera. Noapte bună.

—Nu te duci nicăieri, stai aici și mănânci cu noi.

Țiuitul a început din nou, și mai puternic de data asta.

—Nu îmi este foame. Am mâncat ceva de la chioșc. Sunt în regulă.

—Deci iar ai cheltuit banii pe porcării! strigă mama la mine.

—Păi normal, altceva știe să facă? comentă tata.

—Mă pot duce în cameră?

—Ieși să nu te văd, nu mai mănânci nimic, ești pedepsit, spuse tata.

Am zbughit-o spre camera mea.

Când am deschis ușa, m-am trântit pe pat. Țiuitul mă seca de toate puterile. Am început să strâng pumnul și mai tare, până când am deschis mâna și am văzut că-mi curgea sânge. M-am îndreptat spre baie, m-am spălat pe față, și după

Daniel Ghindea

aceea mi-am bandajat mâna. M-am pus să dorm, însă telefonul vibră. Era un mesaj de la Ben, prietenul meu.

BEN

Știi, nu te credeam în halul ăsta, să nu te prind că mai vii vreodată la mine!

Tot atunci, Fred mi-a scris și el. Mesajul era asemănător cu al lui Ben. Am intrat și pe Instagram. Mii și mii de mesaje care îmi spuneau cât de patetic sunt. Am închis telefonul. Voiam să-l trântesc de podea, dar m-am abținut.

Cam după vreo jumătate de ceas, mama și tata intrară la mine în cameră. M-am prefăcut că dormeam, sincer nu aveam niciun chef să mă mai iau la hartă cu ei din nou... Obosisem...

Îl aud după câteva momente pe tata vorbind: —Of... și da, vezi... m-am certat groaznic cu Nate la serviciu azi... iar eu ca... ultimul om m-am descărcat pe el...

—Și eu am exagerat... crezi că oare punem prea multă presiune pe el? Chiar vreau să ajungă și el ceva în viața asta... el visează acum cu actoria și cu scrisul lui... informatica sau medicina e de viitor... spuse mama.

—Știu... dar el nu vrea să înțeleagă... dacă va merge pe... prostiile lui nu va deveni nimic... Nu vezi, ba că vrea să fie aia și aia și ce-o mai vrea el... N-o să rezolve nimic așa... adăugă tata.

Înfuriat până peste măsură, m-am ridicat. —Știți ceva?! NU E TOTUL NUMAI DESPRE BANI ÎN LUMEA ASTA! Mai bine să fiu ultimul sărac și să fac ceea ce-mi place, decât să am o grămadă de bani și să merg în fiecare zi cu dezgust la muncă! Și da mama, e mult prea multă presiune pe mine! Înțelegeți și voi odată că nu mă ajută cu nimic în viață dacă iau un zece la fizică sau la română! Asta nu înseamnă că am un viitor bazat, că fac ceva cu viața mea! Asta doar înseamnă că sunt bun la tocit și nu asta vreau să ajung un sclav ca marea majoritate, un simplu pion în lumea asta largă! Eu

sunt un artist, eu vreau să creez, să fac ceva special, să aduc ceva nou! Vreau să simt că am lăsat ceva în urma mea după ce am murit, vreau să știu că lumea mă va ține minte! Și mai ales, vreau să știu că voi muri cu conștiința împăcată că am făcut ceea ce am iubit în viață! PLUS! Prin toate chestiile astea mă îndepărtați de voi! Mă faceți să-mi fie teamă de voi! Voi chiar m-ați crezut când v-am spus că sunt bine? Atât de mult mă cunoașteți?! Ei aflați că nu sunt! Tot liceul, din cauza unei bârfe fără sens, mă urăște, toată lumea mă urăște, până și voi, ce rost are să mai trăiesc dacă nu am pe nimeni alături!

Mama și cu tata au rămas șocați. Nu știau ce să mai spună, singurul lucru pe care l-au făcut, a fost să mă îmbrățișeze.

Am stat acolo, pe jos, cu suspine în glas, cu rugăminți de iertare pentru mai bine de un sfert de ceas. Părinții mei și-au dat seama cât de mult au greșit și mi-au promis că de acum înainte vor ține cont și de ceea ce îmi doresc eu.

În sfârșit mă liniștisem. În sfârșit nu mai auzeam acel țuit în ureche. Mama îmi luă mâna. O sărută, după care îmi mai oferă încă o îmbrățișare zdravănă.

—Ne pare atât de rău că ai simțit așa ceva, Finn... ne pare rău... ne pare rău că a trebuit să treci prin toate astea singur... dar îți promitem că de acum înainte vom fi alături de tine, orice ar fi, la orice pas! Vom fi aici!

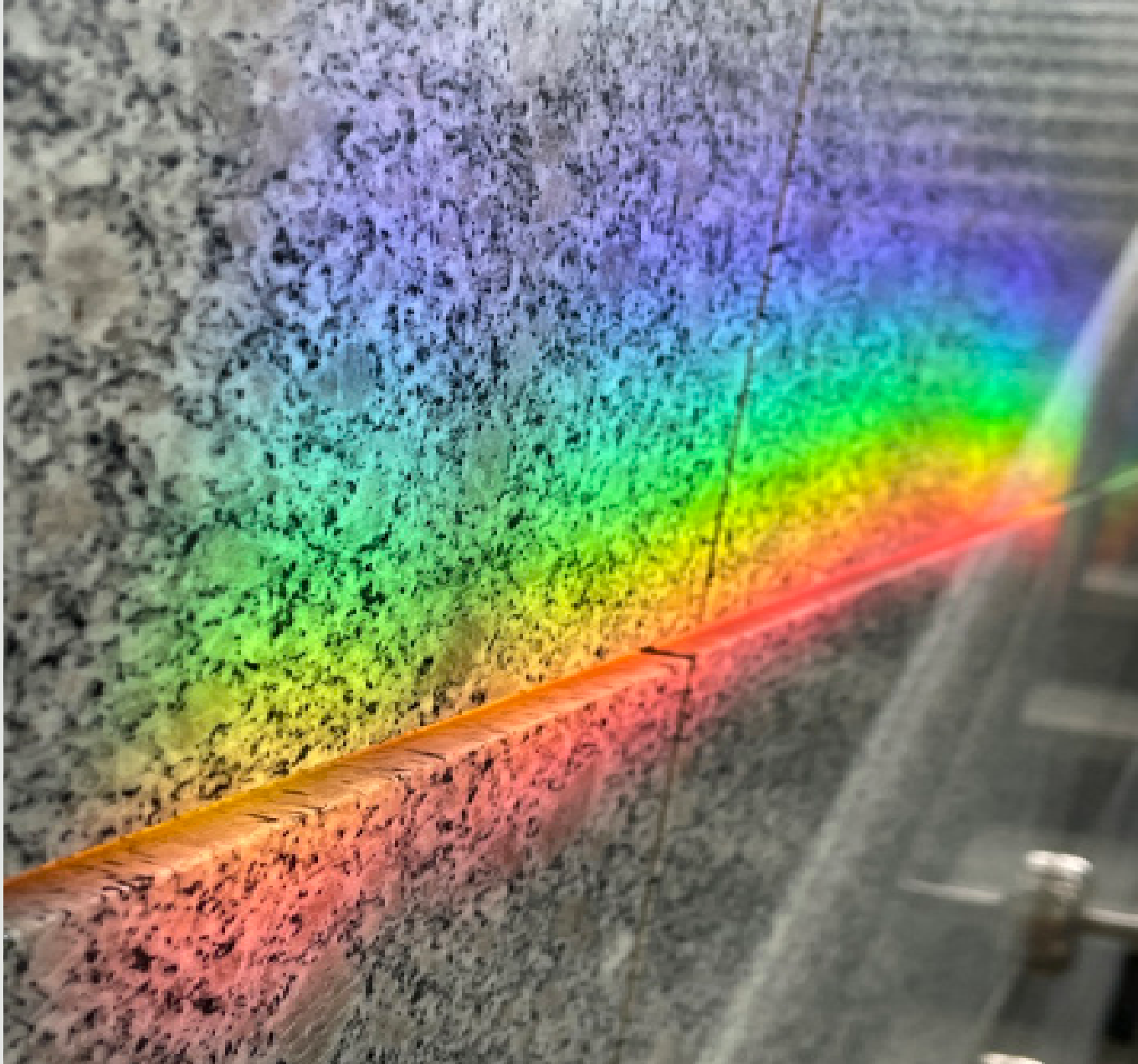
După ce am rămas singur în cameră, am pus capul pe pernă și am adormit din nou.

Dimineață, am pornit către liceu. Am pășit temător în curte, însă am fost surprins să văd că nimeni nu-mi arunca nicio privire. Toată lumea dăduse deja uitării! Eram atât de fericit! În sfârșit mă puteam calma. Din urma mea, veneau agale Ben și Fred. Și-au cerut scuze și ne-am împăcat din nou, însă, în sufletul meu, nu aveam să îi uit pentru că nu au avut încredere în mine.

Eu aveam o vorbă mare: „Te iert... dar nu te uit.”

Daniel Ghindea

Adam Negru

Respiro poetic

Es

Moartea mi se grăbește încet
Prin patul plin de miros de bolnav
Oamenii se uită ciudat la mine
Parcă sunt un costum de Halloween de
la spitalul 9
În mijlocul lui aprilie
Metroul se mișcă cu viteză
Inerția mă aruncă spre coadă
Simt cum cad
În abisul tunelurilor adânci
În adâncul sufletului meu abisal
Ușor-ușor....

Bold? Italic! Simplu.

Se tradițional
familie
Aici
Nu

Alexandra Câțu

Izvor de conștiință

Crenguțe noi cresc repezi,
Prin ramuri lungi și groase,
Un arbore se-arată pe boltă în amurg.
Seara și întunericul cuprinde lumea...
Corola-iluminoasă, îmbie și dezmiardă,
Aripi prind pașii în drumul către casă,
Acasă e voința ca drepti să fim prin
lume,
Acasă este totul, o soră sau un frate,
Părinți, Bunici, Străbuni cu Rădăcini
adânci,
Crenguțe noi cresc repezi,
Prin ramuri lungi și groase,
Un arbore se-arată pe boltă în amurg.

Mohammadi-Golhin Aria-Antonio

Învăță să ai aripi

Istoria ar trebui să spună toată povestea, așa cum susținea Maya Angelou: "How important it is for us to recognize and celebrate our heroes and she-roes!", însă, în prezent, suntem învățați puțin despre contribuțiile femeilor în istorie, în mare parte pentru că aceasta a fost scrisă de bărbați într-o vreme în care doar realizările lor erau considerate importante, iar femeile erau văzute drept proprietatea lor.

Recent am descoperit o operă ficțională, inspirată de evenimente și persoane reale, ce prezintă povestea pe jumătate adevărată, pe jumătate imaginată a surorilor Grimké. Cartea se numește „Învăță să ai aripi”, scrisă de Sue Monk Kidd, și prezintă oroarea și greutățile vieții, atât de sclav, cât și de femeie, în secolului al XIX-lea.

Sarah și Angelina au fost crescute într-o familie înstărită, însă amândouă erau nefericite din cauza nedreptății din jurul lor, a inegalității rasiale și dintre sexe. Sarah, sora mai mare, trece prin episoade lungi de depresie, în care simte că se sufocă în orașul ei natal, întrucât visul de a fi avocat i-a fost spulberat de simplul fapt că nu s-a născut băiat. Din cauza dezgustului său față de superficialitatea și conservatorismul societății, cu care încă ne confruntăm și în ziua de azi, Sarah decide să plece, fiind urmată mai târziu de Angelina.

Este factual cunoscut faptul că fetele au fost ridiculizate pentru că aveau convingeri radical diferite față de oamenii care trăiau la acea vreme, devenind creștine protestante, aboliționiste și printre primele

gânditoare feministe, publicând pamflete și manifeste, ținând discursuri la adunări publice. Cartea adaugă un strop de emoție, pentru a ilustra exact perioada grea de tranziție prin care au trecut adevăratele surori Grimké și durerea de a te rupe de rădăcinile tale pentru a face ceea ce este corect.

Există categoria aceea de oameni care nu se mulțumesc cu modul „normal” de a trăi, care nu acceptă fiecare palmă oferită de viață în tăcere, care nu spun: „Așa sunt lucrurile, nu ai ce face.” Ei vor să dea vieții un sens mai profund prin depășirea simplității gândirii și ignoranței celor din jur. Oamenii aceștia vor să facă schimbări, au o flacără în privire și fac tot ceea ce fac din pasiune, iar surorile Grimké reprezintă cu desăvârșire aceste valori.

Deși opera este una ficțională, te ajută să empatizezi mai mult cu aceste femei curajoase, decât ai face-o de pe o pagină de Wikipedia. Este conturată o perspectivă emoționantă, dar în același timp verosimilă, asupra sclaviei și asupra drepturilor femeilor, prin ideea centrală a cărții, aceea de a trăi într-o colivie fizic sau mental și de „a învăța să ai aripi”, de a-ți găsi libertatea într-un fel sau altul.

Alexandra Ion

Controverse

Familia....Un termen des întâlnit și auzit de fiecare dintre noi, nu-i așa? Dar cu atât de multe înțelesuri încât poate stârni o grămadă de controverse...

Oricare percepe familia în felul său propriu și unic. Noi oamenii o vedem ca pe... ceva care ne este mereu alături sau ca... pe mama și tata sau ca pe... grupul nostru de prieteni, însă cine este cu adevărat familia noastră și în ce constă de fapt acest titlu atât de important?

Profesorii de română privesc, în general, „familia” dintr-un punct de vedere diferit față de marea majoritate a celor din jurul nostru. Ne vorbesc, spre exemplu, de familia lexicală. Știm bine că prin ea putem crea alte cuvinte noi prin mai multe mijloace (derivare, compunere, conversiune), însă... dacă privim puțin mai atent, mai în detaliu asupra acesteia putem descoperi ceva. Până și printr-o materie, ni se arată faptul că familia, constă într-o adunare de persoane (ființe în modul mai general). Această adunare ce face? Care e scopul ei? Haideți să privim mai atent!

Să luăm spre exemplu un cuvânt: „pădure”. De la el se pot forma: „pădureț”, „pădurice” și multe altele. Ce observăm aici? Cum s-a putut ca un cuvânt să îl sugereze pe altul? Prin muncă în echipă. Acesta ar fi un prim aspect în orice familie, cooperarea dintre membri ei.

Hai să ne uităm și mai atent! După cum am precizat, din „pădure” a răsărit un nou termen, „pădureț”, spre exemplu. De aici ce putem învăța? Că din munca în echipă, poate ieși ceva frumos, poate ieși ceva... nou, inovator, o îmbunătățire a vechiului de ieri, ceva se poate repara.

Să luăm ca exemplu un copil oarecare, „x”. Ne închipuim că el trece printr-o perioadă foarte grea și că, în loc să poate trece peste, stagnează și renunță

să mai încerce. Dacă el ar fi fost ascultat și ar fi primit ajutor de la membrii familiei, problemele poate i s-ar rezolva și ar ieși un nou „x”, un „x” schimbat, mai puternic, mai îndrăzneț și special. Ne putem gândi ca la o ecuație. Este nevoie de multe procedee pentru a ajunge la rezultatul final, cel dorit, dar cu muncă și cu ajutor (de la colegi, de la profesor) totul devine mai ușor, pas cu pas, treptat, nu totul dintr-o dată.

Un următor aspect la fel de important, este mediul în care își petrece timpul. Dacă „x” este influențat de un anturaj care nu îi e de folos, automat, „x” va fi tras în jos. Să luăm din nou exemplul cu ecuația. Să spunem că tatăl sau mama lui „x” sunt persoane alcoolice sau violente sau care nu știu să-și asculte copilul, să-i ofere atenția și sprijinul necesar. Putem echivala aceste exemple negative cu un rezultat greșit. Într-o ecuație, dacă punem „2” în loc de „1”, începând de acolo, dacă nu remarcăm greșeala, totul va continua din ce în ce mai prost. Fiecare pas va însemna încă un minus în viața ta.

Mulți consideră că anturajul îi ajută să devină persoane mai interesante, însă de fapt îi influențează negativ. Îmi imaginez că deja cel puțin 99% dintre cititori mă contrazic. Ori poate nu. Poate că ei sunt conștienți că ceea ce fac este rău, însă aleg să renunțe? Nu. De ce? Din cauza comunității în care am ajuns să locuim. Familia, măcar familia, ar trebui să fie singura care să reușească să ne redreseze atunci când ne abatem de la căile corecte și curate...mai dure și mai dificile ce-i drept, dar cele corecte.

Niciodată nu ar trebui să-i judecăm pe cei din jurul nostru, nu avem dreptul acesta. Acum vă rog din nou să priviți mai atent. Dacă un copil e violent... e vina lui? NU. Sub nicio formă. Nimeni nu ajunge într-un anumit fel, mai bun sau mai puțin bun,

fără influența celor din jur. Acesta este considerat un lucru fundamental. Nimeni nu este cum este datorită lui, ci datorită celor pe care îi întâlnește.

Al doilea aspect, ar fi, cum am menționat și mai sus, mediul. Ținând cont că l-am descris mai pe larg deja, nu voi mai detalia în continuare.

În ziua de azi, considerăm „familie” pe probabil aproape oricine, însă trăim într-o mare minciună. Mulți spun: „să n-ai încredere decât în familie, doar ea îi vrea binele”. Majoritatea ați spune: „da, așa e”, însă chiar „așa e”? Sunt atât de multe familii care sunt învrăjbite între ele, care își doresc răul, care se ceartă pentru fel și fel de motive. Să luăm exemplul

lui Cain și Abel, amândoi fii lui Adam și Eva, dar în primul rând frați. A fost nevoie de o simplă gelozie pentru a se ajunge la crimă? Dacă s-a ajuns să se omoare frate cu frate, soră cu soră... păi, atunci ar trebui să mai avem neapărat încredere în acel BFF? Ar mai trebui?

În cele mai triste cazuri, familia noastră... putem fi doar noi. Este trist, într-adevăr, dar acesta este adevărul crud al lumii în care trăim...

Familia, acest... termen sau cum doriți să i se spună, este, așa cum v-am zis, mult prea controversat ca să fie definit corect și în totalitate.

Cosmin Bălan

A pornit vânătoarea de fluturi...

Toți cei care se preocupă de tema „familiei” (în iarnă) cred că fluturii liniștiți sunt asemănători în atât de multe privințe, încât nici nu are sens să-i privim cu atenție.

Ei vor să prindă și să aprecieze doar ceea ce li se pare lor frumos, bun și curat... restul poate, foarte bine, să dispară de pe fața pământului, oricum nu mai contează...

Iată un exemplar alb, superb, spun ei, care poate fi ușor pus pe acea crenguță de brad, a treia de la dreapta, unde va sta cuminte să asculte colinde de Crăciun... Cu siguranță, toți membrii acestei specii sunt așa... bine educați, de generații... Vom avea o viață minunată cu ei în jur... Nu sunt diferiți între ei, nu zboară fără permisiune. Chiar dacă bradul cade pe neașteptate din cauza altcuiva și toate ornamentele sunt împrăștiate pe jos și se sparg, ei nu se vor mișca de la locul lor pentru că nu este treaba lor să facă asta. Li s-a explicat foarte clar acest lucru. Fac și ei parte din acest decor (de curând) prăbușit și merită să rămână jos, printre cioburi, pentru că așa s-a decis.

Cine a decis asta pentru ei?

Chiar și în spatele celor mai albe aripi și a celor mai obedienți ochi, se ascund, latent, toate culorile... se foiește, în tăcere, un întreg curcubeu rebel care visează să zboare, într-o zi, liber și demn.

A pornit vânătoarea de fluturi... doar un strop de normalitate o poate [opri.

[Bradul de Crăciun a fost ridicat, are globuri noi și luminițe.

Alexandra Dragomirescu

02

Familia

03

Familia, un climat emoțional

04

Soții Arnolfini

06

Menestrel și gustul amintirilor

07

Familia în pictură

11

Respiro teatral

13

Puterea lui ÎMPREUNĂ

14

Un fel de general în labirintul său

19

Respiro poetic

20

Învață să ai aripi

21

Controverse

24

]

Coperta: Andrei Marghescu

Redactor șef: Alexandra Dragomirescu

Redactori:

Andreea Bunea, Adrian Manu, Aura Plăiașu,

Alexandra Câțu, Daniel Ghindea, Miruna Suvalcu

Alexandra Tătaru

E-mail: revista.cngm@gmail.com

www.moșil.ro/reviste

Mosaic Moisil, 26

Andrei Marghescu

Aspect